

La generació Urquinaona i el virus

«Demanaven una possibilitat i una sortida. I ara ens adonem que el que ells reclamaven, ho necessitem tots. Tenien raó»

En els dies posteriors a la sentència contra els líders independentistes del 14 d'octubre de 2019 Barcelona va viure unes protestes inèdites en aquesta dècada. Joves a qui durant tota la seva vida els han dit que el seu futur serà pitjor que el dels seus pares i germans grans, van sortir als carrers. A aquesta gent els han explicat que encara que es formin, encara que tinguin dues carreres, tindran una feina precària; també que difícilment tindran un habitatge digne a un preu assumible; que la seva estabilitat no depèn del seu esforç; i que si passa qualsevol cosa terrible en termes macroeconòmics o socials, la culpa, segurament, serà seva.

En aquell moment el focus estava posat en si aquelles protestes eren o no violentes. Perquè l'existència de la violència era també l'eix principal del judici a l'independentisme. Amb el temps es fa evident que aquelles protestes tenien un esperit punk primigeni: "si no ens permeteu tenir futur, ens sentireu". Eren al carrer defensant els drets i les llibertats de tots. També, cal dir-ho, eren joves que protestaven contra un govern teòricament independentista.

Ara aquell col·lectiu heterodox es troba confinat. Molts sense feina o estudiant com poden. Encara amb menys certeses sobre el que els espera i, com ens passa a la resta, amb més autoritats recordant-los cada dia que la solució als seus problemes passa per renunciar a drets que donàvem per descomptats. Han passat d'ocupar el carrer a no poder ni sortir de casa. La mateixa gent d'ordre que els deia que protestar no era el camí, ara es veu incapaç de gestionar una pandèmia inèdita en la nostra era. I amb tot, són responsables, es confinen com la resta i fan el que cal. Em pregunto com poden confiar en el sistema.

La qüestió que plana ara és "com en sortirem d'aquesta". Auguro que seran mesos en els que tot dret que no defensem amb urpes i dents, ens serà manllevat. Sigui el d'expressió, el de reunió, el de lliure circulació o l'últim dret que et queda quan t'han tret els altres: el de protesta.

Per això torno a pensar en Urquinaona. Torno a pensar que aquella gent a qui, en l'enèsim exercici de paternalisme (m'hi incloc) se'ls deia "així no" en realitat ens estaven donant una lliçó.

Aquest diumenge, la canalla ha recuperat sensacions adormides: ha sortit al carrer. Diuen que no és per a fer un passeig d'esbarjo o lleure. Com si el lleure no fos un dret, també. Com si des del segle XIX (fent escala a la Canadència) no s'estigués reclamant una cosa tan senzilla com 8 hores de feina, 8 de son i 8 de lleure o descans. Com si estar a gust al carrer durant una estona no fos essencial. Com si descansar i estar bé mentalment fos un privilegi. I sí, no obvio la importància del distanciament interpersonal i les normes de seguretat per no enviar a la paperera la feina feta.

Durant setmanes la població ha fet el que calia fer. Per respecte i responsabilitat ens hem confinat. Els que encara tenen feina han intentat teletreballar i currar-se el benestar dels infants, dels malalts i vulnerables, de la gent gran. Fent uns horaris i malabars impossibles. Molta gent ha anat a les seves feines amb por. A contagiar-se o a perdre-la. I ara el temor a fer-ho malament i que tot vagi pitjor genera encara més tensió social.

8 hores de feina, 8 de son i 8 de descans. El jovent d'Urquinaona ni tan sols demanaven aquests mínims de consens. Vaja, ells ho explicaran però com a mínim demanaven drets, ser escoltats. Demanaven una possibilitat i una sortida. I ara ens adonem que el que ells reclamaven, ho necessitem tots. Tenien raó.